

раненъ стотникъ — спаси ни! Твое Величество, българитѣ идатъ отъ всички страни. Тѣ сж много, порои. Спасявай се!

Императорътъ дигна взоръ и разбра страшната истина. Ставрикий се заканваше. Никифоръ заклати глава:

— Дори ако станемъ крилати, пакъ не можемъ се спаси.

Теодосий Саливара наду тржбата си. Разтичаха се и другитѣ началници. Станътъ се събуди. Но върху него се излѣха желѣзни вълни отъ врагове, които съ бойни викове избиваха ромеитѣ. Никифоръ грабна мечъ да се брани. Ставрикий се метна на коня си: реши да бѣга. Ревътъ на лѣва отново му обърна внимание. Внезапно пожела да го убие: бѣ намразилъ това животно. Дойде до клетката. Тя бѣ разтворена. Съ грамаденъ скокъ лѣвътъ се метна върху и безъ това изплашенитѣ императорски тѣлопазители. А въ това време и стрела се заби въ крака на Ставрикия, и подплашения му жребецъ се понесе, като тъпчеше войницитѣ.

Върху стана бѣ налетѣла и конница, и Ставрикий се изплаши, че не ще успѣе да избѣга. А императорътъ Никифоръ видѣ, че конницата се носѣше къмъ него. Предъ нея летѣше едъръ и красивъ бранникъ въ златенъ шлемъ и ризница, на бѣлъ дългогривестъ жребецъ. Тои сечеше съ меча си и си отваряше кървавъ пѣтъ всрѣдъ готовитѣ да умратъ императорски пазители. Но ето единъ звѣръ ревна страшно, тържествено и силно, повали нѣколко войника, и се намѣри предъ този конникъ. И вмѣсто да се хвърли върху него, звѣрътъ се отпусна на земята предъ жребеца му, както

лѣга куче отъ радостъ предъ своя господарь. Ездачътъ го видѣ, извика го, наведе се отъ седлото къмъ него. Страхотниятъ и величественъ лѣвъ пропѣлзѣ и близна ржката на воина.

Всичко това се случи за мигъ, но бѣ видѣно отъ императора, неговия синъ, и войницитѣ му и внесе суетвѣренъ ужасъ всрѣдъ тѣхъ. Сега тѣ се тѣлпѣха обезумѣли къмъ разни посоки, търсейки спасение, но намираха гибель...

Стрела улучи въ шията императора и той се просна редомъ до труповетѣ на Романа и Теодосия. Въ последния мигъ Никифоръ усети да пада върху гърдитѣ му една тежка животинска лапа и съзрѣ пълния съ умраза погледъ на лѣва, който трѣсна грива, и зарева тържествено.

А великиятъ ханъ Крумъ се доближи до умирация императоръ и поклати глава:

— Като не щѣшъ мира, ето ти сѣкира...

Загиваше цѣлата императорска войска.

Само Ставрикий успѣ, макаръ и раненъ, да избѣга съ своя жребецъ. Но жбитѣ на бждеция императоръ тракаха отъ студъ и ужасъ: той бѣ видѣлъ какъ предъ българския ханъ се покоряватъ и звѣроветѣ. Уви, Византий бѣ правъ — българскиятъ ханъ бѣ посиленъ отъ византийския императоръ. Империята залѣзваше. Една могща държава се явяваше — България. И нейното възшествие и гибелта на империята бѣха означени съ страхотния ревъ на единъ лѣвъ — сжшиятъ лѣвъ, който и до днесъ е държавниятъ знакъ на българитѣ, лѣвътъ на ханъ Крума.